

244 C. M. ARRHENIUS — J. V. SNELLMAN 10.VI 1840
HUB, JVS handskriftssamling

S(alvo) H(onoris) T(itulo)

Jag hinner icke mer än härmed betyga min tacksägelse såväl för lånet af boken, som löftet om brefwet. De öfrigt nämnde personerna söker jag troligen upp. Det wore önskeligt att Herr Magistern ännu wore quar i Stockholm, då jag återkommer sednast i September.

10 Lycka och framgång önskar jag med uprictigaste deltagande.

Högagtningsfullt och ödmjukeligt
Carl Magnus Arrhenius

d. 10 Juni

Boken skall aflämnas på anwist Ställe.

20 245 F. CYGNÆUS — J. V. SNELLMAN 11.VI 1840
HUB, JVS handskriftssamling

Helsingfors den 11 Juni 1840

Käraste Broder!

För mig tedde sig här om dagen en syn, vida mera kuriös än den som visade sig fordomtimma för mannen, hvilken hugnades med att se »det nya året». Spökets yttre skäppelse bar nuna af en epistel till min värda coadjutor Jacobum; men ur det inre framgrymtade en arghets vridna drag, sådana som de tycktes böra pryda endast en honoratissimus, som på obestämd tid blifvit dispenserad från den hyggliga societeten i ett pandämonium, och numera danglande omkring i vida verlden, sökande uppsluka af glömska en så glupsk göl, att den kunde förslå bereda åt *alla* fordna förbindelser — med undantag endast af dem kring hvilkas fotabjälle skon klämde och således ej lika fermt som de öfriga kunde expedieras — ett lika honnett hvilorum, som det, hvilket vardt Svinenom i Skriften, då tusende djeflar et quod excurrit redo dem, så piggt som, trots någon öfverställare »*under solen*», ifall det vore mig förunnadt att tegnerisera med en så lysande bild. En sådan passengerare — äfven om den varit förpassad af sjelfva den framom *Almqvist* uppsparkade Joh. W. Snellman, — detta anförande kommer att gräma den upphöjde gräseligt, skulle jag hoppas borde knapt helsas annorlunda än med en viss citat. Den lyder, så ordagrannt som möjligt botaniserad ur den, på sednare tider, än i mannavrede, än i kärring- (jag deriverar ordet från en knarrande kärra) — arghet uppblossande skönhetsgudinnans klädningsfäll, sålunda: »och något svar, åtminstone med pennan, förtjenar ej sådant». Sentensen torde ej, åtminstone icke genom sin nyhet, med häpenhet slå *Din* blick.

40 Dock när man, med kännaröga närmare fixerar den irrade riddarn tycker man sig ur dess aldra innersta inre varnsa en våldsamt upplammande låga af stor sorg; och vid denna eld skönjas *alla* dessa band, hvilka prädiceras vara nog sköra, att de efter behag, eller rättare sagdt obehag, kunde slitas — spunna af asbest, och deras yttersta ända fastsnurrad vid hjertats rot, på ett så intrikat sätt, att de näppeligen torde kunna göras fullkomligt lösa, innan vid sagde hållhake kråla en vacker vårdag helt andra *motkar* än de, hvilka pingsthänryckningens högtid till prydnad